

VOCEA

VETERANILOR DOBROGENI

FĂURITORI AI ROMÂNIEI MARI

Director: **IORDACHE ȘTEFĂNESCU**

Constanța 1930

Deviza: **UNUL PENTRU TOȚI ȘI TOȚI PENTRU UNUL**

26 Octombrie

Ecoul Adunării Generale a Veteranilor Dobrogeni

În ziua de 19 corent ora 10 a. m. a avut loc adunarea generală a Soc. Veteranilor Dobrogeni făuritori ai României Mari din Municipiul și județul Constanța în sala Teatrului Tranulis frumos împodobită cu drapel sub președinția d-lui avocat N. D. Chirescu. A luat parte un public extraordinar de numeros compus din demobilizați din toate straturile Societății.

Sedința s'a deschis de d-l N. D. CHIRESCU, președintele societății printr-o cuvântare atât de inimoasă și plină de înălțăminte în domeniul simțământului de naționalism pur, în cât adunarea entuziasmată l'a răsplătit cu aplauze prelungite. Aduce elogiul activității ca militari și oameni a d-lor generali I. Livezeanu și Marin Ionescu, pensionari, prezenți în adunare. Multe acțiuni frumoase și mari au pornit din sufletul acestor doi pioneri ai societății românești, făcându-și pe deplin datoria de Români adevărați, dându-i ca pildă generațiilor ce vin. În aplauze entuziaste, proclamă ca președinte al adunării pe d. general invalid I. Livezeanu, președintele activ al Societății Apărătorii Patriei din București.

D. GENERAL I. LIVEZEANU, mulțumind pentru cinstea deosebită ce i se face, aduce salutul camaraderesc al membrilor Soc. Apărătorii Patriei din București, al cărui președinte activ este, tuturor membrilor Societății Veteranilor Dobrogeni, cari fără nici o rezervă, merită cu prisosință acest gest, întrucât este una, dacă nu cea dintâi societate din țară, care în orice moment și la orice apel, a dat sprijinul ei material și moral țării precupețite, fiind astfel credincioasă principiilor de unire și solidaritate ce trebuie să ne călăuzească pe toți foștii luptători din războiul cel mare pentru întregirea neamului. Nicieri pe lume nu s'a făcut mai puțin decât în țara noastră pentru veteranii războiului de întregirea neamului, pentru invalizi, pentru văduvele și orfanii de război, pentru toți foștii luptători. Se uita cu prea multă ușurință jertfele făcute, se uita că forța morală a Națiunii este girbită prin această totală lipsă a virtuților. Se uita că mâine când țara va mai avea nevoie de fiii săi, nu li se va mai putea spune: mergeți la luptă, luptați și jertfiți-vă pentru țară, căci cei ce veți pieri, țara va îngriji de soțiile și copiii voștri, iar cei ce veți ieși sfârtecați din război, cu părți din trupurile voastre rămase pe câmpurile de luptă, veți fi ajutați și cinșiți ca eroi a Neamului. Pildele le avem în fața noastră. Cine nu-și amintește de batjocura comisă contra invalizilor de război cu ocazia congresului lor din București, când cei fără nici un mijloc de apărare, decât cârjele sprijinitoare ale neputinței și dovada eroismului lor, au fost batjocoriți, scuipați, loviți și chiar omorâți!

Nimeni nu vrea să vadă, cum veteranii și invalizii, făuritorii acestei României Mari prin jertfa și eroismul lor, se luptă din greu cu mizeria neagră, cum văduve și orfani sunt obligați să cerșească pe la toate porțile, o bucată de pâine, căci sprijinul și susținătorul lor a murit pe câmpul de luptă pentru țară și Tron! Aceasta nu se mai poate.

În astfel de condițiuni, educațiunea națională a țării, se resimte grozav și trebuie să primim cu multă și foarte mare îngrijire ziua de mâine. Ori ce îngrijire în repararea acestei nedreptăți, constă în a crima națională,

MAJESTATE,

Înainte ori cărei manifestări sufletești, primul nostru gând se îndreaptă către primul și marele demobilizat, către Majestatea Voastră.

Ne-ați fost comandant în timpul de restriște ca și în zilele bune. Am cunoscut cu toții și am împărțit împreună necazuri și bucurii. Bucuria Voastră Majestate, era însufiețirea noastră, necazul Vostru, era durerea noastră.

Când D-zeu V'a ales să ne fiți din nou Comandant, am simțit că viața noastră de acum înainte, își are rostul hotărât.

Cum înainte Marelui, Înțeleptului și Neînfricatului nostru Rege Ferdinand I, Ilustrului și neuitatului Vostru părinte, am jurat credință neștrămutată pentru țară și Tron, tot așa astăzi depunem la picioarele Majestații Voastre sufletele noastre de soldați bătrâni și încercați.

Să trăiți ani mulți Majestate, spre înseninarea zilelor noastre, generația de azi și, spre mândria și gloria generației de mâine.

Jață de ce actul solemn înfăptuit de Soc. Veteranilor Dobrogeni făuritori ai României Mari, din Municipiul și județul Constanța de a se federaliza cu Soc. Apărătorii Patriei din București este venit mai mult decât la timp. Pentru acest act, d-l General Livezeanu aduce sincerele și viile sale felicitări tuturor membrilor componenți ai societății și față de vitregia cu care am fost trași până acum, să mai avem o singură nădejde: să așteptăm cu deplină încredere, ca Regele nostru să audă și să asculte strigătul de durere ce pornește din sufletul nostru al tuturor.

E singura nădejde ce ne-a mai rămas.

Uitează ca ani mulți să trăiască Regele nostru Carol II, fala și nădejdea Neamului Românesc.

(Adunarea în picioare aclamă cu un entuziasm delirant pe M. S. Regele).

D-l AVOCAT N. D. CHIRESCU, de la tribună, salută entusiast în numele comitetului, pe întregul și marele român, d-l General pensionar I. VLĂDESCU fostul comandant al Diviziei 9-a. D-sa vădit emoționat de entuziasmele aclamațiunii ale mulțimei foștilor luptători, urcându-se la tribună, prin cuvinte alese, fraze scurte tăioase, fraze de adevărat militar deprins cu comanda, pline însă de un înalt patrioticism și adevărat Român neaoș și născut în părțile Jiului, arată că starea foștilor luptători, departe de a fi de invidiat, din contra e de plâns. Dar, cu toate acestea, nici unul nu are dreptul a se plânge, căci vina stărei acestora de mizerii a fiicăruia în parte, nu este a nimănui, decât tot a foștilor luptători, întrucât nu s'au unit, ca cu toții împreună, cu forțele unite, să-și cucerească drepturile ce înconștientabil li se cuvin, nu însă să le cerșească individual, de la cei ce nu au avut o hi să vadă și nici urechi să audă.

Să formăm cu toții un corp solid, o stăncă de granit prin unirea tuturor forțelor vii și numai atunci să cerem, căci numai atunci vom fi ascultați și satisfăcuți de cei alături, care s'ici când nu au crezut la cei flămânzi. Nu e permis nimănui să lase un demobilizat flămând în aceeași țară binocu-

vântă de Dumnezeu cu toate bunățile pământului și din plin, aparată și mărită de acest demobilizat desconsiderat și batjocorit astăzi, căci este acela ce a scris cu sângele lui, tratatul de veșnică proprietate a granițelor de azi a țării Românești.

Să facem și noi ca înaintașii noștri, a căror vorbă era vorbă și fapta, faptă. Deci cuvântului, să-i urmeze fapta. Acești demobilizați, admirabila armată de ordine, să nu fie lăsați ca atâtea sume de nevoi insuportabile să apese asupra lor, care implicit îi face să devină o armată de dezordine.

Preconizează alegerea unei delegațiuni puternică și hotărâtă, care să meargă la forurile competente, cu cererile bine formulate și să nu se înapoieze decât cu ele câștigate, indiferența de timp. Iar pentru ca numele de demobilizat să fie respectat și slăvit, și nu considerat ca un decașat al Societății, să stăruim cu toată perseverența în dreptele noastre cereri, până când vom fi complet satisfăcuți, eiei dreptatea fiind cu noi, nu se poate să nu izbutim.

Nădejdea noastră însă să fie îndreptată tot către marele făcitor și dător de dreptate M. S. Regele, căruia îi urează, în aclamațiunile mulțimei entuziaste, să trăiască ani mulți pentru binele și prosperitatea acestei țări.

D-l GH. IVANCIU aduce salutul Societății demobilizaților din Putna, făcând în cuvinte frumoase și bine simțite apologia războiului, încheiat cu unirea tuturor românilor, care prin vitregia vremurilor, au fost ținuți departe de sinul patriei mume. Crede că noi suntem generația cea mai fericită, întrucât nouă ne-a revenit meritul de a înfăptui visul milenar, visul așilor generații, ce n'a mai rămas un vis.

Și cum aceasta se datorește unirei și solidarității noastre, să urmăm înainte pe această cale, căci numai așa putem înfăptui toate idealurile noastre, prezente și viitoare.

D-l ANDREI IONESCU, sergent demobilizat, bine cunoscut de cerurile muncitorești ca un vajnic și înimos luptător pentru toate chestiunile naționale, este primit la tribună cu o

furtună de aplauze. În esență spune că cu toții, când țara ne-a chemat la datorie pentru împlinirea visului de veacuri, am mers fără să ne uităm în urmă și fără să ne gândim la o răsplată materială. Ne era deajuns răsplata morală ce vom avea-o, când datoria ne-am împlinit-o și nădejdea că vom trăi zile mai bune. Ori din contra. Azi suntem tratați cu mult mai rău, ca orice strein, ce n'are nici un fel de legături cu această țară, decât spoliata pe toate căile posibile în dauna noastră, a românilor băștinași. Suntem streini în țara noastră, de unde toate bunățile sunt pompate sub toate formele de streini.

Toți guvernării de la războiu înceace s'au purtat vitreg cu noi, astfel că am ajuns muritori de foame în această țară bine cuvântată de Dumnezeu. Situație neconșcută la noi până azi, situație în care se află numai Români, pe când între streinii pripașiți aci, nu există șomeuri. Ajuțoarele au fost numai promise pe hârtie, pensile sunt necorespunzătoare vieții de azi. Cu ele nu se poate astămpăra nici foamea individului însuși, dar pentru familia lui, careia îi este dator întreținerea? Toți oamenii politici nu s'au gândit nici un moment la ameliorarea acestor nevoi ce apasă tot mai greu asupra tuturor.

Cu toții uniți umăr la umăr, să începem o acțiune energică, cerind cu insistență drepturile noastre, prea multă vreme nesocotite. Coarda răbdărilor noastre să nu se întindă prea mult căci se rupe și noi vrem pace, nu războiu.

Aduce la cunoștința d-lui general Vlădescu că s'ar fi petrecut neregali cu împărțirea lemnelor de foc la invalizii de război.

D-l GENERAL VLĂDESCU, cere cuvântul și răspundând în chestiunea lemnelor, roagă comitetul să institue o comisiune care să cerceteze cazul, de oarec e sigur că lucrurile s'au petrecut absolut corect. În altă ordine de idei, spune că nu streinii sunt vinovați că au acaparat toate afacerile producătoare de mari venituri, ci numai noi Români care le-am cedat pasul. Românul este mai înșădit și vrednic ca orice popor din lume, numai atunci înă când vrea; dar nu vrea! Să ne așezăm pe muncă și cu înșădirile naturale ce le posedăm, să-i întrecem pe streinii așezați aci și atunci ei singuri vor pleca, ne mai având terenul poprice afacerilor lor. Probă avem Oltenia, unde streinii n'au putut și nici nu pot pătrunde, grație înșădirilor populației românești. Nici o luptă nu-i atât de efecace, ca lupta prin calități. Să nu ne mai învrăjbim unii pe alții, ci să ne ajutăm prin toate puterile noastre și să fim uniți, cum se unesc streinii și se ajută ei între ei. Să avem suflet pe care să-l punem în toate acțiunile noastre, fără de care nimic nu poate merge înainte. Să avem credință și cuvânt cum aveam înaintașii noștri și cum însuși Biblia, spune: „cuvântul era Dumnezeu și Dumnezeu era cuvântul”. Să ne creiem un ideal sufleteș, căci nmi îndepărtat de egoismul material ce zi de zi ne macină sufletul și ni-l îndepărtează tot mai mult de orice acțiune nobilă și purificatoare. Să ne oprim cât mai e vreme de la peccatori și lux, obârșii tuturor rețelilor morale și materiale de care azi cu toții suferim și să ne tragem să ajungem oameni îngrijiți la corp și la minte, căci numai atunci putem avea prezența să avem încrederea lumii cu a-

jutorul careia vom lăsa în toate acțiunile noastre. (O furtună de aplauze acoperă ultimele cuvinte ale d-lui general Vlădescu, care mulțumește mulțimei de simpatia în acest mod dovedită).

D-I ADOLF SCHAPIRA, sergent demobilizat, în cuvinte ce caută un patriotism adevărat, arată că nu numai cei mici sunt vinovați de neîncredere și solidaritate, ci această în primul rând trebuie să le revie celor cu situații înalte în stat, care până astăzi nu au binevoit să se scoabă în mijlocul celor mulți, unde cu sfatul și cu fapta să îndrumăm pe calea adevărului și a propășirii. Arată că datorită noastră sfântă a tuturor să fie de azi înainte, ajutorarea văduvelor eroilor ce nu mai sunt, căci acestea în primul rând au nevoie grabnic de ajutor, pe care nu li-l dă nimeni. Apoi nici comandanții noștri de până ieri, nu s'au prea îngrijit de nevoile și drepturile noastre. Probă că și azi crucile de războiu nu sunt distribuite veteranilor ce li se cuvin, ci stau îngrămădiți în lăzi pe la regimente.

D-I N. STETCU, cere ca primă măsură pentru eficacitatea luptelor noastre viitoare în cucerirea dreptelor revendicări, să eșim cu toții din partidele politice în care suntem înregistrăm și să luptăm cu toții pentru unul și unul pentru toți. Prin muncă, cinste și dreptate, nu se poate să nu ajungem la limanul dorințelor noastre. Ca exemplu de abnegațiune în recompensele naționale pentru faptele mari în serviciul Patriei, citează pe eroul național generalul japonez Nogoy, căruia i s'a dat misiunea de educator al copiilor din școlile primare, pe care el a primit-o cu entuziasm, putând aduce pe această cale, servicii neprețuite Patriei sale.

D-I ANDREI LEU, face apel la solidaritate și unire, căci altfel ne copășesc streinii, ne sufocă, ne ia pâinea de la gură a noastră și a familiilor noastre. Să se restrângă drepturile streinilor în această țară, unde orice venetic se plimbă fără băț nesupărat de nimeni. Dă exemplu cum în alte țări, unde oricărui strein nu i se permite nici un fel de muncă sau afaceri, așa că în foarte scurt timp e nevoit să plece, căci altfel e sortit să moară de foame. Numai la noi e cu totul altfel, fiind un popor prea tolerant, ceea ce ne produce cel mai mare rău.

D-I GENERAL MARIN IONESCU se declară contra procedeelel preconizat de oratorii precedenți pentru susținerea și cucerirea dreptelor revendicări a veteranilor. Nu cu sisteme violente, ci în mod pacinic și mult mai eficace, prin întrebuintarea armei naturale de care toți dispunem: VOTUL. Să nu ne mai dăm votul nostru decât oamenilor noștri de încredere, care odată trimiși în parlamentul țării să nu activeze decât după indicațiunile date de noi. Să lășăm la o parte politicienii de duzină, care până azi nu ne-au făcut absolut nimic, ci s'au servit de naivitatea și sprijinul nostru, numai pentru interesele lor personale, imbușându-se din plin din bugetul țării în dauna noastră, asupra cărora grevează atâtea greutăți. (Aplauze furtunoase răspălesc din plin scurta dar inimoasă cuvântare a d-lui general Marin Ionescu).

D-I Căpitan invalid N. ȘTEFAN, președintele societății invalizilor de război din municipiul și jud. Constanța, aduce salutul invalizilor dobrogeni. Declară că se solidarizează în totul cu acțiunea întreprinsă de Soc. Veteranilor Dobrogeni și va aduce necondiționat tot sprijinul moral al acestor 10 ani pentru reușita scopului propus. Salută în cuvinte înălțătoare pe marele invalid d-l general Livezeanu, care cu o abnegațiune demnă de cauzele mari, îmbrățișează cu entuziasm toate acțiunile drepte și cinșite a tuturor foștilor luptători, luptând pe toate căile pentru câștigarea revendicărilor lor. Arată cum războiul a clădit ceva solid, căci a avut luptători solizi. Cu toate acestea s'a uitat pe-a repede sacrificiul făcut de acești luptători solizi, care dacă nu au lăsat pe câmpul de luptă părți din corpul lor ca invalizii, fiecare din ei au lăsat o parte din tinerețea și sănătatea lor. Cere cu insistență ca fiecare

să fie pus la treabă în serviciul exclusiv al țării, după importanța și menirea sa, ca astfel să scăpăm cu un ceas mai din vreme țara din impasul în care se găsește și să o ridicăm cât mai grabnic de pe marginea prăpăstiei în care-i apronșe să cadă. Cu forțele unite, cot la cot să mergem înainte pe calea propusă, la capătul căreia se găsește M. S. Regele Carol II, primul și marele demobilizat, care cu siguranță că ne va asculta și satisface. Toată acunarea în picioare strigă cu mare entuziasm: Să trăiască M. S. Regele Carol II.

D-I AVOCAT N. D. CHIRESCU, președintele Societății propune și adunarea aproabă cu entuziasm, trimțierea unei telegrame de omagii M. S. Regelui la Sinaia. Aduce cordiale mulțumiri d-lor oratori și în special d-lor generali Livezeanu, Vlădescu și Marin Ionescu, cari cu tot sufletul au ținut să ia parte cu vorba și cu fapta la marea adunare generală anuală a Societății Veteranilor Dobrogeni fauritori ai României Mari din Municipiul și județul Constanța.

D. GENERAL I. LIVEZEANU, prin o scurtă cuvântare de mulțumire pentru obiectivitatea cuvântărilor oratorilor ce s'au perindat la tribună, și ordinea desăvârșită în care s'au menținut tot timpul membrii societății care au ținut să ia parte în număr atât de considerabil, declară ședința închisă, ducând cu sine cea mai frumoasă și înălțătoare impresie ce a căpătat-o vreodată la o adunare de asemenea natură. Urale nesfârșite acoperă ultimele cuvinte ale oratorului.

I. CHIRIACESCU

În aplauzele entuziaste ale asistenților a fost apoi citită și expedită la București următoarea telegramă:

M. S. Regelui

Castelul Peleş

SINAIA

Societatea Veteranilor Dobrogeni, fauritori ai României Mari din Municipiul și județul Constanța, întruniți în adunare generală, gândul și suprema lor nădejde se îndreaptă către M. Voastră, urându-vă să trăiți ani mulți spre fericirea poporului Românesc.

Președinte

Avocat CHIRESCU

La care d. avocat N. D. Chirescu, președintele societății veteranilor Dobrogeni, a primit următorul răspuns:

D-lui Avocat Chirescu

Constanța

Castelul Peleş

M. S. Regele mă autoriză să vă transmit înaltele sale mulțumiri pentru bunele urări aduse de Do. din partea societății veteranilor dobrogeni.

Secretar Particular al M. S. Regelui

C. Dumitrescu

— xx —

ZILE MARI

Motto: Nimic nu se poate face viu și trainic în viața unui stat decât pe temelii naționale.

(REGELE FERDINAND)

Zilele de 28 Noiembrie și 1 Decembrie au pentru istoria neamului românesc o deosebită însemnătate.

Ele sunt zilele de aniversare a dotii din marele fapte istorice ale românismului.

Când la istoricul Consiliului de Coroană din ziua de 14—27 August 1916, după lungi discuțiuni, Regele Ferdinand a ridicat ședința prin cuvintele: „Cu Dumnezeu înainte”, soarta noastră era pecetluită.

Prin patriotismul și sacrificiul pe care îl arăta în acele clipe Marele Rege, se încheia oboșitoarea perioadă a neutralității.

Bătuse ceasul marilor evenimente.

În aceeași seară, la miezul nopții, trompetele soldaților și clopotele bisericilor — vestitoarele bucuriilor și necazurilor din toate timpurile — au născut decretarea mobilizării generale.

Tot în acest timp soldații români înșuruiți de la muntii Carpați, prin toate plajurile și defileurile, într'un strigăt de bucurie, duceau fraților de peste munți libertatea și Unirea, cea mult visată, cu patria mamă.

Războiul începuse!

Jucam și noi acum în hora de foc care cuprinsese Europa cu doi ani înainte și de care ne ținusem departe până atunci.

Au urmat zile de glorie, procedate de zile de restriște pentru ca apoi în a treia fază a războiului să strălucească iarăși deasupra steagului nostru lumina biruinței.

Era în această naște dorința neînfrântă să lupte până la unul pentru realizarea visului suprem, desrobirea fraților subjugăți de tirania unor popoare, cari le stăpâneau în disprețul oricărui legi sociale și umanitare.

După suferințe stoic suportate au venit zile de triumfătoare biruință, Oltul, Mureșul și Mureșul.

Sunt biruințe cari vor rămâne e-

xemple de viteză în istoria marilor bătălii și a colecțiilor de tactică militară.

Luptam pentru o cauză sfântă și dreaptă iar în piepturile soldaților noștri sălășluiau puteri misterioase, cari, dacă au putut fi zădărnice sau întârziate nici când n'ar fi putut fi suprimate.

Suntem în 1918.

Steaua cumanilor noștri s'a ascuns și nu avea să mai apară niciodată.

După înfrângerile suferite pe toate fronturile, s'a ajuns la încheierea armistițiului.

Românii din teritoriile alipite — de azi — au simțit că venise ceasul liberării lor și într'un glas cereau alipirea la patria mamă, de la care fuseseră prin silnicie smulși și la care nu pierduseră niciodată speranța că se vor realipi.

Astfel la 28 Noiembrie 1918, în Sala Sinodală din Cernăuți, Congresul general al Bucovinei, sub președinția lui Iancu Flondor — după înflăcările cuvântării rostite de acesta și alți fruntași — hotărâ:

„Unirea necondiționată și pentru vece a Bucovinei cu vechile ei hotare până la Ceremuș, Calciu și Nistru, cu Regatul României”.

S'a expedit atunci Regelui Ferdinand următoarea telegramă omagială: „Congresul General al Bucovinei, care intrupează suprema putere a țării, în numele Suveranității Naționale a votat astăzi în unanimitate Unirea necondiționată a Bucovinei în hotarele actuale cu Regatul României.

„Mulțumind pronică cerești că ne-a învrednicit de a vedea ispășită nelegiubrea ce s'a făcut acum 144 ani față de țara noastră și mândri că avem fericirea de a aclama pe Majestatea Voastră Domnul liberator și purtător de grije a Bucovinei, rugăm să ne primiți sub sceptrul ocrotitor al Ma-

jestății Voastre și reînnoind firul istoric rupt prin silnicie înainte de un veac și jumătate, să reînnoiți coroana lui Ștefan”.

Majestate, să trăiți mulți și fericiți ani.

Trăiască Dinastia Română.

Știrea a fost dată publicului nerăbdător în piața orașului de către membrii congresului.

Piața s'a numit din acel moment „Piața Unirii”.

Astfel ținutul care adăpostește mormântul lui Ștefan cel Mare își începea viața cea adevărată; respira aerul libertății.

..

În același zi la Arad în căsuța luptătorului St. Pop, membrii Consiliului Național Ardelean hotărâu Unirea Transilvaniei, Crișanei, Banatului și Maramureșului cu patria mamă.

În ziua de 1 Decembrie 1918, membrii Consiliului s'au înfățișat înaintea Congresului cel mare al Românilor la Alba Iulia — cetatea sfântă a Ardealului.

Aci entuziasmul a întrecut toate limitele.

Când după seria cuvântărilor marilor fruntași, bătrânul luptător St. Ciceo-Pop a spus:

„Noi ne-am făcut datoria, acum e rândul D-voastră să vă hotărâți soarta ce-o doriți”, — întreaga mulțime a strigat:

„VREM UNIREA”.

N'a fost suflet care să nu se cutremure și ochi care să nu lăcrămeze.

În acea clipă aspirațiunea legitimă și nobilă a unui neam devenise realitate.

De asemenea s'a expedit o telegramă Majestatei Sale Regelui:

„Adunarea Națională a Românilor din Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș, reunită la Alba Iulia, glorioasă cetate a lui Mihai Viteazul, a decretat în unanimitate, într'un elan de entuziasm fără seamăn „UNIREA” acestor teritorii cu Regatul României.

„Aducându-Vă la cunoștință această hotărâre care încoronează aspirațiunile seculare ale rasei române, rugăm pe Majestatea Voastră să primească omagiile pe cari i le exprimăm cu o profundă supunere.

Trăiască M. S. Regele
Trăiască Familia Regală
Trăiască România Mare.”

Din acel moment eram un neam, un pământ și un stat.

În aceeași zi armatele franceze, engleze și române, înconunat de laurii izbânzilor, intrau în capitala României Mari, având în frunte pe Regele și Regina României, urmași de marii comandanți ai armatelor unite. Acest oraș al speranțelor își căpăta în acel moment recompensa pe deplin meritată pentru suferințele ce avusese de îndurat timp de doi ani de zile.

..

Astfel au trecut 12 ani de când tricolorul nostru se ridică falnic în locurile unde odinioară nici ascuns nu putea sta de ura celor ce urmăreau desnaționalizarea fraților noștri.

În aceste zile de sărbătoare avem o datorie sfântă: avem datoria să ne amintim cu evlavie de cei sacrificați, să ne închinăm pentru cei în veci adormiți eroi ai neamului, mari și mici prin jertfa cărora s'a îndeplinit idealul cel mare de care era stăpânită țara: UNITATEA NAȚIONALĂ.

Dumnezeu să-l odihnească în pace și veșnică să le fie amintirea.